

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.129

Mama e Prut

În anticul Pyretus, izvorât din Hoverla Carpaților ucranieni,
se află nădejdea fetelor deportate în Siberia caucaziană
crescute pe ambele maluri ale râului legendar, ce încă
despărțește Basarabia de Patria mamă.
Pruncii încă nu știu cât de mare e patria lor, cresc despărțiți
de frați și surori,
tristă-i povestea străbunicilor, care încă mai stau cu mâinile
în formă de cruce, arătând spre Ștefan și mai sus
strigându-l pe Basarab al valahilor, care a sfințit Basarabia...
Mama noastră e apa Porata, unde lunecau spre Dunăre, lângă
Reni, luntrele sciților... apa cea mai sprintenă și mai curată, unde
zbenguiesc în Paradisul naturii, chiar peștii misgurnus fossilis,
rutilus hecheli și vimba-vimba, străvechii pești, ce joacă în
cercuri concentrice, în fundal de nisip auriu...
Mama noastră e Prutul, peste care au fost învinși tătarii din
nordul Crimeei, pavăza medievală încă rămâne Chilia, Tighina
Soroca, Orheiul, Hotinul.
Iată, se mai aud scâncetele copiilor lăsați dezbrăcați în prag
cu mâinile întinse, după părinții din tren, luați spre Gulag.
Pământul și apa ce curge, se prăbușește peste istoria noastră
o floare, un nămol și un strigăt din trupurile goale
se aud prin pereți și fereastră...
Izvorul cel trist, dar nesecat de viață, cuprins
în abis, se văd un băiețel și-o fetiță, cuprinși, alergând
spre un biblic aprins, vrând să pășească peste Prutul cel mare
cu valuri adânci, îi strigă pe bunici și părinți, dar mama-i acolo
înconjurată de pești și nisip, înoată năvalnic
și mai crede într-un nou început,
sigur se poate, fiindcă, chiar mama e ...Prut.

Limanul de nisip

Cu flori, arunc în valurii azurii
mă rog meduzelor să te găsească
cu talpa ta aprinsă, poți să fii
pe un liman, crăiasă în caleașcă...

Aș vrea să fii limanul vieții mele
al nebuniei împărat să fiu
decât să zbori, cometă între stele
mai bine-n brațe să te știu.

Dar fiecare val m-aduce, aproape de liman
zăresc apoi, nisipul ce-ți curge printre sâni
de mii de noți, sunt strașnic chambelan

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.129

la porțile vânatate de păgâni.

Vin din adânc, mă fac nisipul cel mai mic
ești rază-n fața mea, ai gura arsă de un crin
iar cu alint îmi spui, vreau totul sau nimic...
când mă cuprinzi, mă arde focul tău Divin.

Corala din crâng

Veneai, cu geanta pe umăr și părul vâlvoi
coborând pe tocure, pe treptele unui Muzeu de Istorie
pulpele tale, în tremor și genunchii în formă de pasăre măiastră
care țineau parcă, un cal nărăvaș în buiestru cu frâul
întins, spre coarda unui Zenith, de la Răsărit spre Apus.
Știai că, am călărit împreună, pe același cal, ținându-mă
în brațele tale, apăsându-mi, cu sânii trupul prea încălzit
numai Roibul păștea lângă noi, când greierii fugeau să cânte
mai sus, la izvor, Corala Mare pentru pian,
pe care cădeau stele, în toată gama păsărilor din crâng...
Acum, că ne-am întâlnit, oprește-te o clipă și spune
dacă ai mai iubit vreodată de atunci, încât să lași
un cerc de foc, să te strivească o noapte întreagă...
Spune dacă te mai poți aprinde vreodată, așa cum ai căzut
în brațele mele, căutând un izvor să te stingă, sorbindu-l
în trup și sădindu-ți pentru vecie, copacul iubirii.
Rădăcinile sale, ne înconjoară efemer, iar pământul, din care
am luat și am dat, pentru a lăsa sufletul nostru să zboare
împreună, fără un cal înaripat, poate pe un fluture,
sau o frunză dusă de vânt, sau pe un strop de nectar
al unei albine, care pleacă odată cu noi și ne va trimite un
curcubeu, pe care vom călări iarăși, peste izvoare de flori...